

Двамата влюбени, прегърнати пред мола.
Какво беше странното? Защо трябваше да се обърне да ги види пак?
Като че ли имаше една идея нещо прозрачно в телата им. И в погледите.
Прегърнати толкова силно, лицата им – все едно казваха: „Виждам те за последно.”
Болката и усещането за липса бяха толкова осезателни, че направо нахлуха в съзнанието на Горски, много по-плътни от самите образи на двамата прегърнати.

И затова се обърна, за да ги види пак.
Но ги нямаше.

Само преди две секунди бяха там, като древни статуи, гледащи се точно този един-единствен път. И завинаги. Напълно неподвижни.
Не може от това застинало положение да са се затичали просто нанякъде.
Дори да бяха – все щяха да са или по-нагоре, или по-надолу по тротоара пред лъскавата сграда.
Но ги нямаше.

Горски изтръпна. Мравки полазиха по гърба ѝ. Усети като че ли е узнала нещо важно, но все още не знаеше какво точно знае.

- - -

Два дни по-късно дойде ураганът. Почти целият крайбрежен град беше разрушен. Имаше много жертви. И много изчезнали хора.

Най-лесно беше да забрави и да не се запита. Но Горски не можеше да не свърже двата факта. Замисли се за бъдещето, миналото и настоящето.

Парцаливи дрехи.

Да – дрехите им бяха парцаливи и ясно биха се открили на фона на ярките цветове на фасадата. Не може да е било игра на светлина и сенки.

Хм. Или пък е било точно игра на светлина и сенки?